

DEU RAONS PER CREURE EN DÉU

ORIOI JARA

Reproduïm aquí la conferència que va pronunciar l'Oriol Jara en el context de la Trobada Fraterna dels caputxins a Pompeia.

Tots nosaltres estem col·locats, per gràcia de Déu, en el lloc on hem d'estar. És una gran notícia que estiguem aquí tanta gent, que hi hagi tanta gent a altres parròquies, a altres conferències com aquestes, perquè fa falta que això no només s'esdevingui sinó que sigui quelcom actiu, que es faci present perquè estem en un moment en què és més necessari que mai que nosaltres fem la nostra feina, que principalment no consisteix només en assistir a llocs com aquest o a misses, sinó a ser deixebles i anar pel món transmetent aquesta Veritat que tots nosaltres coneixem per la gràcia de Déu.

Jo soc molt conscient d'això. Soc conscient que ser deixeble no és només ser espectador sinó que es tracta de ser un militant d'un tipus de societat que és paral·lela a la societat de fora. Tots nosaltres, com a creients i seguidors de Jesús, hem de transmetre aquesta Veritat ni que sigui a una sola persona, ni que sigui a la teva dona, al teu marit, al teu fill, o a un amic de la feina. Només que transmetem això a una persona, ja estem duent a terme la nostra tasca.

Ja porto moltes xerrades i potser em repeteixo en moltes coses. Perdoneu-me. Tot això parteix d'una cosa molt fonamental: jo soc un neòfit. Aquí veig que la majoria de gent és molt més madura en la fe que jo. Tanmateix, de vegades, el fet de ser molt madur en la fe, el fet d'haver cres-

cut en un ambient cristià, pot provocar que alguns doneu per fet coses o no penseu en coses que són molt importants. Quan ho descobreixes, no adoptes aquesta cosa tan bonica de ser deixeble de Jesús com una cosa feta, sinó com una cosa perfectament coherent i necessària.

En el meu primer llibre¹ el que vaig intentar fonamentalment va ser transmetre, tant com em fos possible, que Déu i Jesús, la Paraula de Déu i les obres de Déu són una veritat fonamental, raonable, perfecta. I no només això, sinó que no té res a veure amb qualsevol altra cosa del que nosaltres entenguem com a religió.

Això és la part principal de la meva bogeria. Durant molts anys vaig estar llegint, estudiant, investigant religions. Quan vaig començar aquest viatge, abans d'entrar a la universitat, jo no tenia la idea que el cristianisme era la Veritat i, per tant, havia de justificar aquesta Veritat. Jo vaig pensar, durant un temps, que el judaisme era la Veritat, i altres coses... Vaig estar honestament i genuïnament llegint i creixent en "altres coses" per veure com m'havia de relacionar amb Déu i quin Déu hi havia. I, en aquest procés, em vaig trobar amb quelcom que és la clau de tot plegat, encara que sembli una cosa menor: que la humanitat, des de sempre, ha bus-

1. *Deu raons per creure en Déu*, Editorial Albada, Barcelona 2022.

cat a Déu. No hi ha cap civilització antiga que hagi estat atea. Totes les civilitzacions antigues buscaven com s'havien de relacionar amb Déu o els déus que ells sabien que existien. I totes les religions es fonamenten en una dinàmica molt concreta: que Déu o els déus són una cosa absolutament diferent i distant i, en certa manera, ens detesten. Els déus no suporten estar amb nosaltres. Que les piràmides s'hagin construït com a temples o com a elements funeraris a Egipte, a Amèrica o a Àsia no és casual, és perquè les civilitzacions antigues col·locaven els déus en muntanyes, perquè no volien estar amb nosaltres. I, per tant, si nosaltres volíem anar fins a Déu, havíem de fer tota una sèrie d'esforços per aconseguir ser prou sants i prou purs per estar amb Ell: "no mengeu aquesta carn perquè els déus no la suporten", "banyeu-vos cada dia en aquest riu", "reciteu aquests mantres"... , si feu aquesta sèrie de coses potser algun dia la vostra ànima podrà estar en presència de Déu.

No sé si sabíeu que, a la mitologia de l'Orient Mitjà, les religions parlen d'esdeveniments com el diluvi. La Bíblia, en

llibres com el d'Ezequiel, està plena de referències a tradicions religioses de Babilònia. Hi ha moltes coincidències en fets que explica la Bíblia i els que expliquen tradicions religioses de Babilònia o de Mesopotàmia. Per exemple, hi ha un episodi del llibre d'Henoc, que no és canònic però que està citat en el Nou Testament, que parla d'uns éssers que baixen del cel i s'ajunten amb dones. És un desenvolupament del capítol sisè del Gènesi. Això també està recollit a la tradició babilònica. Igual que el diluvi.

Però, malgrat tot, no hi ha cap religió antiga, i molt menys de l'Orient Mitjà, que plantegi exactament el que planteja Déu a la Bíblia, és a dir, que Déu estima tant la gent, que baixa a salvar-nos. No hi ha cap religió que plantegi aquesta dinàmica. Cap. Més encara: no hi ha cap religió de l'Orient Mitjà que s'atreveixi a dir que els homes són imatge de Déu. Cap. Com a molt, algunes religions diuen que els reis són com déus, però no la gent normal. La gent normal, per a aquestes religions antigues, és fastigosa, repugnant. Els déus no volen estar-hi vinculats.

Aquesta és una de les grans revolucions de la Bíblia, del Déu de Veritat. Per tant, quan nosaltres diem que hi ha moltes religions al món i que el cristianisme és una d'elles, ens equivoquem. El cristianisme no és una religió. I no és supremacisme. És que no funciona amb la dinàmica de les religions en les quals has de fer certes coses per netejar-te i ascendir. En el cristianisme és Déu, que, de manera totalment i perfectament gratuïta, ha baixat per pur amor, a rescatar-nos. Ell s'ha fet home per morir per nosaltres i, a través del seu sacrifici, tornar-nos a la família de Déu, que és el que hauria d'haver estat des del principi.

Avui us llegiré la Bíblia una estona. A Gènesi 1,29 diu: "I Déu digué: Heus aquí,

us he donat tota planta que fa llavor que hi ha sobre la superfície de la terra, i tot arbre entre el qual hi ha el fruit de l'arbre que fa llavor. Seran el vostre aliment." Déu actua d'una manera absolutament revolucionària en el món de les religions. Baixa a Adam i baixa a Eva i els diu: "us ho dono tot gratis." És que Adam és així, i Eva és així... "Tant li fa. Us ho dono tot. Ho teniu tot, d'entrada. Us estimo tant que us he donat un món per a vosaltres, perquè el gaudiu." I això, encara que no ho sembli, és una revolució teològica a la història. És una dinàmica nova i, per tant, una dinàmica real. És la Veritat feta llibre.

Hi ha un altre verset, potser menys citat, del llibre de l'Èxode que és molt important i que planteja exactament el mateix tema. Hi ha un moment en què Déu passa per Egipte matant els primogènits, perquè a través d'un acte, que ve purament de Déu, els egipcis alliberin el poble hebreu. No l'alliberen perquè vagin de festa al desert sinó que l'alliberen literalment perquè vagin a aturar a Déu. I quan Déu fa passar el seu àngel per matar els primogènits d'Egipte diu: "I Déu passarà per colpir els egipcis. I quan vegi sang sobre el llindar de la porta i sobre el dos muntants, Déu passarà de llarg de la porta i no permetrà que el destructor entri a les vostres cases per colpir." És a dir, Déu baixa a Egipte, mata els primogènits i demana als hebreus que posin sang de xai al llindar de la porta, que quan l'àngel del Senyor passi per davant de les portes, quan vegi la sang en el llindar, no mati el primogènit d'aquella casa. Això no és només un relat històric, és una teologia cristiana. Déu no diu que l'àngel entrarà dintre de la casa i jutjarà la gent que hi ha dins i veurà si són mereixedors que el seu primogènit sobrevisqui. Déu ve a dir: "si feu la marca esteu salvats. Si vosaltres us vincleu al meu poble no hi haurà judici sobre si mereixeu la salvació o no, el meu àngel passarà de llarg."

Això és summament important i, en el meu cas, va ser tan revelador veure que Déu es llença als teus braços quan estàs perdut... Evidentment, per a qualsevol convers, la paràbola del Fill Pròdig és un referent. Però la paràbola del Fill Pròdig també parla d'això que estic dient ara, perquè segurament aquesta paràbola s'hauria d'anomenar "La Paràbola dels dos fills", perquè hi ha dos personatges a part del Pare. El personatge del fill pròdig parla de gent com jo que hem marxat i fonamentalment hem dit: "jo vull fer la meva, vull trobar el meu camí, vull construir la meva religió." I, al final, hem tornat a casa perquè ens hem adonat que estàvem compartint menjar amb els porcs i, en realitat, si volem, som fills del rei. I és literalment així. Quan vas a casa, Déu surt a trobar-te.

Hi ha dues coses d'aquesta paràbola que es refereixen a això que us acabo d'explicar que són molt importants. El fill, en el seu cap, hi ha muntat tot un discurs per explicar-li al pare quan torna a casa: "Perdona'm, pare, he pecat contra tu i contra el cel. Jo vindré a servir-te com un servent més a la casa si m'aculls." I quan arriba i troba al pare, diu: "Perdona'm, pare, he pecat contra tu i contra el cel", però el pare el talla abans que pugui dir: "Jo et serviré com un servidor si m'aculls." El pare l'acull i l'estima, sense demanar-li després que es posi a fer res. Simplement l'acull i l'estima, sense demanar-li res a canvi.

L'altra cosa d'aquesta paràbola que parla del que acabo de dir ara i del perquè el cristianisme no és religió, sinó que és la cosa més bonica que tenim al món, és que el segon germà, el que s'ha quedat a casa, té en el seu cap el pensament dels religiosos, el pensament en aquest cas dels fariseus. Ell ve a dir: "¿per què jo que he estat complint amb les normes cada dia, tinc el mateix premi que aquest 'tio' que ha 'pirat'?" Això, que a vegades

no hi pensem i molt menys practiquem, és molt important. Quan Jesús explica aquesta paràbola, no hi ha gent dient: "què bé, molt bé, ens ha agradat aquesta paràbola perquè Déu acull els pecadors." Jesús justament està explicant aquesta paràbola a fariseus que segurament pensen: "Això que aquest m'explica no m'agrada". Perquè el segon germà, el germà gran, assumeix el cristianisme com les religions antigues: "Si jo he fet això, i això, i això, vull un premi". I el cristianisme no funciona així. El cristianisme no et premia per fer coses sinó per assumir que el teu mèrit és Jesús. I és tan bonic, és tan important, és tan preciós quan t'ho trobes, quan ho descobreixes...

Quan el poble hebreu ha sortit d'Egipte i s'està al desert, hi trobem també aquell punt de supèrbia que tenim tots. Jo podria pensar: "ara, m'he convertit, faig llibres, em porten a fer conferències perquè soc un crack, perquè soc millor que una altra persona que no sap fer això, perquè escric millor, perquè parlo millor..." Però no és veritat. Jo em trobo aquí, davant vostre, "fotent-vos la xapa", fent llibres perquè Déu ha decidit que sigui així. I segurament no ho ha decidit per vosaltres, ho ha decidit perquè jo necessitava conversió, necessitava ser millor, necessitava canviar. Quan el poble hebreu està pensant: "som al desert perquè som 'guais', perquè som el poble escollit, perquè som tan xulos que Déu ens ha triat", Déu els diu: "No és perquè sigueu més nombrosos que els altres pobles que Déu us va estimar i us va elegir, ja que vosaltres éreu el més petit de tots els pobles, sinó perquè Jahvé us va estimar i perquè va guardar el jurament que havia jurat als vostres pares. Déu us va fer sortir amb mà forta i us va redimir de la casa de servitud del faraó rei d'Egipte" (Dt 7,7). És a dir, no sou vosaltres, és que Déu us ha estimat tant que us ha rescatat.

Això porta a una altra cosa del Cristianisme, que és molt central, d'aquesta cosa tan bonica que compartim, aquesta manera de viure que tots nosaltres tenim, diferent a les religions. La nostra fe, la nostra relació amb Déu, és una relació també física i del món. Hi ha un moment en què Pau va a Atenes a predicar i explica diverses coses. Els atenencs l'escolten, fins que diu que hi ha la resurrecció de la carn, i llavors els atenencs marxen. Això passa perquè no hi ha cap religió que pugui pensar que el nostre cos, que la nostra vida, que allò que nosaltres vivim en el món és part del pla de Déu. Les religions assumeixen que tot això és un obstacle. I Jesús ens ve a explicar que no és així. El primer acte, la primera evidència, el primer miracle que fa Jesús a l'evangeli de Joan és el de les noces de Canà. Fixem-nos quin primer miracle. Què fa Jesús? Converteix aigua en vi, i un vi boníssim. És a dir, això, a la

història de les religions, és absurd, però Jesús ens exhibeix, d'una manera claríssima, que el Regne de Déu també és una cosa present en el nostre món físic, de viure en el món que tenim. I per què és tan important això? Perquè no estem cridats a intentar elevar la nostra ànima fins que es vinculi a un ésser celestial. Estem cridats a viure cristianament de manera que els altres es nodreixin de la nostra conversió en aquest món, a que el Regne de Déu creixi aquí i ara. I això és una cosa molt bonica del cristianisme, i absolutament fonamental.

Jo sempre explico una cosa que crec que és molt important i que, a vegades, se'ns passa per alt. En el llibre dono evidències històriques del perquè Jesús no és només un personatge de la fe sinó un personatge històric. No sé si a algú d'aquí li han preguntat si creu que Jesús va existir de veritat. Segur que a algú li ha passat. Hi ha moltíssima més docu-

mentació històrica sobre Jesús que sobre Juli Cèsar, només perquè ens fem el marcial.

Però sobretot hi ha una evidència històrica, palpable, de la Veritat de la Bíblia. Molta gent pot compartir la frase: "El nazisme era un règim inhumà". Si jo dic això, molta gent pensarà que sí, que era contrari a la humanitat, als valors humans. Curiosament el nazisme és exactament el mateix que han sigut, pràcticament, tot els regnes, imperis i civilitzacions prèvies a la revelació de Jesús.

Hi ha una carta de la ciutat de Cartago, un escrit en el qual es diu, uns 700 anys abans de Crist, que la ciutat està sent assetjada perquè porten massa temps cremant nens segrestats als seus déus. El que els seus déus volen és que cremin els seus propis fills, i així ho van fer. No oblidem que Jeremies acusa els jueus de Jerusalem d'haver-se separat de Déu, d'haver-se oblidat de Déu, d'haver tornat a les tradicions dels pobles de la zona. I diu Déu a través de Jeremies: "Perquè m'han deixat i han profanat aquest lloc, el temple, i han fet pujar fum a altres déus que ni ells, ni llurs pares, ni els reis de Judà no havien conegut, i han omplert aquest lloc de sang d'innocents i han construït els llocs alts de Baal per cremar llurs fills amb foc com a holocaust a Baal, cosa que jo no vaig manar, ni vaig parlar, ni se'm va passar pel cap."

Les religions antigues no eren una cosa neutra, bona, amb alguns defectes. Eren una cosa profundament malvada. Hi ha estàtues de déus com Baal, per exemple, amb una forma concreta perquè col·locaven el nadó als seus braços i amb una palanca el feien caure al foc. Això era la humanitat prèvia al cristianisme.

Hi ha un bosc a Alemanya que es diu Teutoburg, en el qual van clavar amb fletxes centenars de soldats romans vius en els arbres perquè els druides els tor-

tuessin, perquè el seu déu els ho demanava.

A Grècia hi havia camps de concentració on la gent que no era atenenca treballava fins a morir.

A Roma, sembla que a vegades ens n'oblidem, hi havia un espectacle familiar que consistia a veure gent morir, menjada per un lleó o matant-se amb espases. I podríem pensar que la gent evoluciona, però no. Què li diu Déu a Abraham quan s'emporta el seu fill Isaac? "No facis això!" M'estic explicant? Déu no és que hagi arribat en un moment històric on ja no hi havia violència salvatge. No. És que Déu a la Bíblia diu: pareu els sacrificis de soldats, pareu els sacrificis de dones, pareu els sacrificis de nens. Al segle XIX, no sé si encara actualment passa, a l'Índia, per motius religiosos, a una vídua se la cremava amb el seu marit. Llavors, una evidència que Déu existeix és que Déu, a través de Crist, ha canviat el món, ha posat en el nostre cor una cosa diferent, com deia Ezequiel (Ez 36,22). El que us estic dient és una bogeria, és sobrenatural, però és cert i tots ho podem veure.

S'ha conservat una carta d'un senyor grec, perfectament moral per l'època, com qualsevol de nosaltres, que escriu a la seva dona: "Estic treballant aquí, a Alexandria, guanyant diners per a la família, perquè t'estimo molt, i tu estàs embarassada, espero que et cuidis, menja bé, aviat aniré cap a casa. Recorda que si tens un nen, queda-te'l, i si és una nena desfés-te'n." No era una persona malvada des de la seva òptica, perquè aquest tipus de salvatgisme cabia en els cors de la gent abans que Déu ho parés sobrenaturalment sobre nosaltres i complís la promesa d'Ezequiel: "Us donaré un cor nou" i 'flipareu'. Us donaré una nova manera de viure, i ja no ho fareu per imposició, ho fareu perquè ho sentiu així.

Hi ha molta gent que està lluitant per saber si això que creuen és veritat o és mentida. Potser una setmana a l'any pensen: "tot això és veritat?" És veritat, no ho dubteu. És absurd dubtar perquè teniu la prova en el món on viviu. Com és possible que un fuster o fill de fuster de Galilea prediqués tres anys i canviés el món? Com és possible que Déu hagi complert la promesa feta a Abraham, que a través seu beneiria les famílies de la terra? Com és possible? Que algú m'ho expliqui. Com és possible que es produeixi la pitjor persecució de cristians de la història, la de Dioclecià, a l'imperi romà, on es decideix cremar qualsevol document cristià, qualsevol lloc de reunió de cristians, i matar als cristians que es resisteixin, i la primera víctima d'aquesta persecució és una persona que trenca l'edicte de Dioclecià, el maten, i setanta-set anys després, el cristianisme sigui religió oficial a Roma?

És a dir, no estem parlant d'una cosa que requereix gaire convicció. Estem parlant que Déu ha vingut i ha manifestat el seu poder.

No és fascinant que per donar descendència a Abraham Déu triï una parella de noranta anys i una dona estèril? Segurament hi havia dones joves, no estèrils... Però això resumeix el que és la Bíblia. Com si diguéis: "Agafaré allò que sembla més impossible i ho faré possible." Jesús no és un emperador, Jesús no ve amb poder d'emperador ni converteix en cristià a tothom. Jesús és molt petit. Perquè si fos un emperador, qualsevol de nosaltres podria pensar: va arribar Déu, va agafar un imperi, i per ser l'emperador va obligar la gent a ser cristiana. Però Déu agafa el més petit, perquè tots diguem que si això ha triomfat és perquè Déu ha obrat; si això ha passat és només perquè Déu ho ha tocat.

Hi ha encara una altra cosa molt important en què tampoc pensem gaire com a cristians. Jesús ve a fer una cosa molt

concreta, molt específica: Jesús ve a conquerir el món. No hi ha cap religió a la història de la humanitat que tingui vocació de conquerir el món. Tothom abans creia en el seu déu: jo soc d'aquí i tinc Baal, jo soc d'aquí i tinc Moloc, jo soc d'aquí i tinc Zeus o algun dels seus fills: és el meu déu i li porto cabres o nens o soldats enemics i ell em fa favors, i aquells tenen un altre déu.

No sé si coneixeu la història de Naaman. Ell és a Síria i li diuen que hi ha un profeta a Israel que es diu Eliseu i que, si hi va, el podrà curar de la lepra. Ell hi va, i passa una cosa que és pur cristianisme en acció, el que dèiem abans de la gratuïtat, de la gràcia. Naaman diu: "Tinc lepra, cura'm." I Eliseu li diu: "Banya't al riu Jordà." Naaman diu que no, que això és massa fàcil. Naaman és religiós, ell vol una poció, una predicació, una curació, que li posin coses al cap... però Eliseu, que coneix Déu, li diu: "Banya't al riu." El cas és que Naaman es cura i quan torna a casa li demana a Eliseu: "Carrega'm les burres de terra d'Israel perquè pugui adorar el teu Déu a Síria." Déu era Déu a la terra d'Israel, i fora de la terra d'Israel hi havia un altre déu. Què fa Jesús? Jesús va al món.

Coneixeu l'exorcisme dels gadarencs de Mateu? Jesús surt d'Israel i va a la terra dels gadarencs. "Va trobar dos endimoniats que venien dels sepulcres. Eren tan violents que ningú no podia passar per aquell camí. I ells van cridar dient: "Què hi ha entre nosaltres i tu, Jesús? Fill de Déu, has vingut a turmentar-nos abans de temps?" Jesús fa una cosa que els propis dimonis no entenen, que és sortir d'Israel. És fortíssim. El pla de Déu és tan perfecte que no veure-ho és simplement ser irracional. El pla de Déu incorpora el fet que el dia de Pentecosta, quan baixa l'Esperit Sant, Pere realitza la seva primera predicació cristiana. Quan baixa l'Esperit

Sant l'estan escoltant parts, medes, elamites, gent de Mesopotàmia, de Judea, de la Capadòcia, del Pont, de l'Àsia, de Frígia, de Pamfília, d'Egipte, de Líbia, de Cirene, romans, jueus i prosèlits, cretencs i àrabs. El que vull dir, amb tot això, és que no estem creient en una mena de mite, sinó en una operació de Déu en el món, que va vessar el seu Esperit Sant sobre tota aquesta gent. Recordeu quants es van convertir? Tres mil. Això ho diu la Bíblia però hi ha una prova de que això va passar. La prova és que quan Pere i Pau van per les ciutats de Grècia, de Turquia i Roma, allà ja hi ha comunitats. Quan ells hi arriben, en moltes ciutats ja hi ha comunitats obertes per gent que va rebre l'Esperit Sant aquell dia.

El cristianisme no només és la cosa més bonica que ha passat al món sinó que és la cosa més Veritat que ha passat al món. És un miracle. I, a més, Déu utilitza gent de tot tipus perquè aquest miracle arribi i es produeixi. Fins i tot aquell emperador... també Déu l'utilitza. Perquè l'objectiu final és expandir el Regne de Déu i fer fora els dimonis. Recordeu que fa servir una

somera per dirigir-se a Balaam. Per tant, no ens gloriem a nosaltres mateixos perquè hem d'anar a parlar davant de setanta persones. Déu va fer servir una somera.

I per acabar. El tema de què implica tot això per a la vida. No som una ONG. Els cristians no som una ONG, perquè hi ha ONG fantàstiques de gent no cristiana que ajuden molt. No és el tema. Els cristians no som bones persones: "si ets cristià, ets bona persona." No, no funciona així. Ahir sentia una coqueta d'un gran predicador que deia que el llibre de Proverbis afirma: "El just cau set vegades i set vegades s'aixeca." Hem de transmetre a la gent jove que el cristianisme no va de ser bo, i llavors poder venir aquí. Hi ha moltíssima gent que davant d'aquesta dinàmica no pot. Davant la dinàmica de dir que hi ha aquests sants i jo soc escombraria, "com les meves mans poden entrar en una església? No puc, he d'arreglar coses de la meua vida i llavors anar a l'església. Quan arregli això, llavors aniré perquè si no, em fa vergonya." S'ha de transmetre a la gent que Jesús els està esperant amb la seva misèria més gran. Que Jesús no se

sorprèn, no s'ofèn. Jesús no diu: "Veniu a mi els qui esteu cansats i afeixugats, però tu no, que fas fàstic." Jesús està esperant la gent que es troba en el pecat, per canviar-los. Jesús està esperant gent que es penedeixi, que vagi a Ell brut i sigui batejat.

Em fa molta pena pensar que moltes vegades, sense voler, o volent, estem transmetent un missatge fariseu de: "tu no, així no." Abans veuran el Pare les prostitutes que els fariseus, però no com a prostitutes sinó perquè les prostitutes són conscients que necessiten Jesús. Si us plau, només us demanaré això: transmeteu el missatge a tothom que Jesús ens està esperant amb la nostra brutícia, no per deixar-nos així sinó per curar-nos. Ell ens està esperant així, ens està acollint així, tal com som.

Sempre explico una cosa que em té absolutament seduït: el pobre Pere, pensant que quan traeix a Jesús és menys mereixedor de Jesús que quan va darrera seu dient: "Tu ets el Messies, el fill de l'Altíssim". La sensació de Pere pensant que ha fallat. I Jesús pensant: "Si jo he mort per a això, si ja ho sabia, si forma part de tot plegat..." És tan bonic! És tan poc religiós! És una relació directa amb Déu que ens estima, per sobre de tot.

I ara sí, per acabar. Què vol dir la vida d'amor? Hi ha molta gent que et trobes que pensa que com ser cristià vol dir ser bona persona, i ser cristià implica posar l'altra galta, donar la teva capa, acompanyar algú dos quilòmetres, perdonar setanta vegades set... perquè som així de bons, som tan 'guais' que la gent ens podrà veure i dir: "Glòria a l'Oriol Jara, que és tan bo." La nostra tasca com a cristians té un objectiu, que és predicar l'evangeli. Nosaltres no som bons, i això implica que hem de predicar l'evangeli. Poso un exemple claríssim. A la presó de Filips, Pau i Siles estan cantant himnes. Déu fa un miracle i els obre les portes.

Pau i Siles són lliures, i el carceller, el qui els té tancats, pensa que està perdut, perquè que s'escapin els presos és un problema greu per a ell i per a la seva família, un deshonor que obligarà a la seva família a estar condemnada en el poble. Per això el carceller es treu l'espasa i es vol suïcidar. I Pau diu: "No marxem." D'un forat, d'un lloc horrible, diu: "No et matis, que no marxem. T'estimem tant, no et coneixem, segurament ens has torturat..., t'estimem tant, perquè Déu ens ha estimat a nosaltres primer, Déu s'ha fet home i ha mort per mi, què menys que ser conducte d'aquest mateix amor per a tu. No et matis, no marxem." I què fa el carceller? Cau de genolls i diu: "Què puc fer per ser així com vosaltres?"

Aquesta és la clau de ser cristians obertament: que la gent a través del nostre exemple vegi que hi ha alguna cosa que ens mou, que hi ha alguna cosa que ens fa d'una manera que ells volen poder tenir. I això és especialment rellevant avui dia, en què la gent està destruïda espiritual, moral i intel·lectualment. La gent ho està passant malament, perquè estan adorant coses que mai no els ompliran. No és que la gent no tingui déus, és que la gent té déus com els déus d'abans: ells mateixos, els diners, el sexe... Hi ha autèntics altars al sexe, a les xarxes socials, per exemple. I són coses que ens buiden, que ens frustren. Per tant, la nostra missió no és només ser cristians entre nosaltres, sinó agafar les vambes i la jaqueta i anar a explicar què és això, com una cosa fonamental, coneixent què diu la Bíblia.

Ja us deixo estar. Moltíssimes gràcies, glòria a Déu, espero que pregueu per mi i per la meva família avui, si pot ser, per la meva dona que no pot venir mai perquè està cuidant als nens petits. I jo prepararé per vosaltres, per aquesta comunitat tan bonica.

Moltíssimes gràcies!